

της **Δέσποινας Κουτσούμπα**

Το πρωί πήγα να αλλάξω μπαταρία στο ρολόι μου. Παλιό ωρολογοποιείο, ξέρετε, στη Θεμιστοκλεους χαμηλά. Ο κύριος που βρισκόταν πίσω από τον πάγκο, λίγο πριν ή λίγο μετά τα 60. Τα χέρια του όμως... Εντελώς παραμορφωμένα, προσαρμοσμένα στις κινήσεις που κάνει ο τεχνίτης ρολογιών, τόσο προσαρμοσμένα που νόμιζες ότι είναι προέκταση της μικρής πένσας, τόσο παραμορφωμένα από τη δουλειά που απορούσα αν μπορεί να τεντώσει την παλάμη του! Πίσω του κορνιζωμένο το πτυχίο της τεχνικής σχολής, με καμάρι, από το 1974.

Θυμήθηκα τον θείο Γιώργο, θείο της μάνας μου, που έκανε αυτή τη δουλειά. Παιδάκι ακόμη τον πρόλαβα στο μαγαζί, όμως γύρω στα 55 (νομίζω, μπορεί να ταν και 58) βγήκε στη σύνταξη, τότε στα τέλη των 80'ς. Πέρανα πολλές μέρες στο σπίτι τους, με τη θεία Άννα, με τα λουλούδια και τα σπουργίτια. Τα χέρια του θείου Γιώργου είχαν αρχίσει να παίρνουν το ίδιο σχήμα, όμως βγήκε στη σύνταξη και στρώσανε.

Κοίταζα τα χέρια αυτού του τεχνίτη σήμερα και σκεφτόμουν τι σημαίνει σύνταξη στα 67 και τα 40 χρόνια δουλειάς. Σκεφτόμουν τους χαρτογιακάδες των Βρυξελλών και τον Κατρούγκαλο με το μαντηλάκι και τους "αρχιλογιστές" που κόβουν και ράβουν το ασφαλιστικό και ήθελα τόσο πολύ να τους πολτοποιήσω και να τους κάνω σκόνη και να τους πετάξω στο χαλάκι αυτού του ωρολογοποιείου!

Αύριο στις 12 μ στην Ομόνοια. Ούτε βήμα πίσω.